

PAGINA CULTURAL

RACÓ POÈTIC

Intentarem incloure en la nostra revista, si sembla interessant pels lectors i es troben col·laboradors, un racó dedicat a la poesia.

Inaugurem aquesta secció amb la poesia original de la Srta. Carme Bonet, agraint-li la seva gentilesa i esperant serà la primera anella d'una llarga cadena d'aportacions, molt necessàries per a compensar en el possible el frenètic materialisme que ens absorbeix.

INVERNADA

*El cel grisenc, la terra trista
la boira aixafa com un pes;
encar que amunt alcem la vista,
per tot les ombres del no res.*

*Tota la calma del misteri
té la natura sens somris;
¿on és dels àngels el psalteri?
Oh dolç enyor de paradís!*

*No són de pluja les guspies,
són borrallons de blanca neu;
que va cobrint les altes cimes
i la planúria arreu, arreu.*

*Dels arbres mostren les despulles
sos esquelètics branquillons,
ja no són d'or ni argent les fulles
que del barranc jauen al fons.*

*Ja no se sent en la bosquíria
de l'ocellada el cant festiu;
tan sols mirem amb greu penúria
les tristes runes d'algun niu.*

*Oh solitud de l'invernada!
Deixes el cor gelat i nu;
emprò cerquem un altra airada
que nova vida ens ha de dà.*

*Es gran la joia que ens espera,
ens diu el cor amb sant delit;
vindrà una eterna primavera
en la regió de l'Infinit.*

C. B.

ES PERDEN LES FESTES, LES TRADICIONS I COSTUMS DEL NOSTRE POBLE

El nostre poble, com tants pobles, està evolucionant de tal manera, que s'està perdent tot el «gust» de poble, com són les festes tradicionals, les tradicions, costums, etc. Avui dia vivim molt superficialment.

Intentarem fer un petit comentari de les festes que es perden.

SANT SEBASTIÀ

Aquesta festa venia celebrant-se des de fa a la vora de dos segles, però d'uns anys ençà passa com un altre dia qualsevol. Solament es diu una missa al vespre en honor del sant.

A Bigues encara es celebra la festa amb força esplendor.

SANT ANTONI ABAT

Abans es celebrava amb la cavalcada dels «Tres Tombs» i gran nombre de cavalls i carroces a la benedicció. Al ser dia de treball per a molta gent, anava perdent força relleu i va semblar convenient traslladar-la al diumenge. Durant uns anys també va tenir gran esplendor —mentre el Sr. Miquel Barbany es cuidava de l'organització— però per falta de col·laboració la festa anà decaient fins a l'any passat, en que va ser molt migrada. Aquest any ja no s'ha fet res, ni molt ni poc. I pensar que fa 25 anys hi havia dues orquestes, una acompanyava l'ofici i l'altra la comitiva, i es feia ball a La Sagrera (Can Rajoler) i al Rieral (La Sala)!

EL ROSER

Aquesta festa, que des de fa molts anys, o segles, es ve celebrant al nostre poble, també es va perdent. Tots els actes compresos en ella tenen una història i un significat. Si encara no s'ha perdut del tot és gràcies a unes poques persones interessades en mantenir-la: uns homes que es cuiden de portar el pollancre, unes noies que li posen la corona, uns altres del Serrat que adornen la creu de Salve Regina, però és molt poca l'assistència als actes que es celebren. S'està pensant en alguna forma de donar-li nova vitalitat, però es veuen moltes dificultats.

SANTA EULÀLIA (Patrona del poble)

Festa que fins fa poc era força reeixida, està seguint també un camí decadent molt pronunciat. L'any passat es varen celebrar solament els actes religiosos i varen estar molt poc concorreguts.

Les úniques que es conserven amb relatiu esplendor són les de Sant Cristòfol i Sant Isidre, però també porten bastants mals de cap als organitzadors per la falta de col·laboració.

TRADICIONS I COSTUMS

Abans s'anava a cantar les caramelles el Dissabte Sant, i, més tard, el dia de Pasqua. Aquest dia tenia lloc a la plaça de l'església una gran rifa on la gent disfrutava comprant tiquets i tirant a la birolla, i si tenia la sort de treure «guinyot» o «dama», se'n anava a casa seva amb un bon cistellet d'ous. Aquests ous eren els que els caramellaires havien recollit fent el volt pel poble.

Ara les Caramelles surten el Dilluns de Pasqua, alguna colla fa el seu volt amb moto o cotxe i fins les noies han tingut de participar-hi perquè la tradició no es perdés. Ah, i d'ous ja no se'n recull ni un, però de «galls» se n'escampen per tot arreu. Cantar bé sense assajar, no pot ser.

Una altra cosa que s'ha perdut és la recaptada de la Mare de Déu del Roser. Es feia cada quinze dies i cada veral del poble es cuidava de seguir les seves cases. Cada casa tenia el cistell de la imatge durant un any, i a l'entregar el recaptat a la parròquia et donaven un 20 per cent com a gratificació pel servei fet. A més de fer recorreguts periòdics, també es portava a les cases on celebraven casament o bateigs, i al final del dinar es posava a la taula per recollir l'almoina de tot els assistents.

En vista de les dificultats que hi havia per continuar aquesta tradició, i creient-la ja molt inadaptada al temps actual, últimament també ha quedat suprimida.

Una cosa que també s'havia perdut, però sembla que ara ha ressuscitat, és el ball de Gitanes i la festa que comporta. Esperem que aquests esforçats organitzadors no decaiguin del seu entusiasme, i que tinguin força imitadors.

J. Deupí

Pedro Corts Constants

Rebajes con Tractor y Oruga

Casa Niteta

Teléfono 38

Santa Eulalia de Ronsana